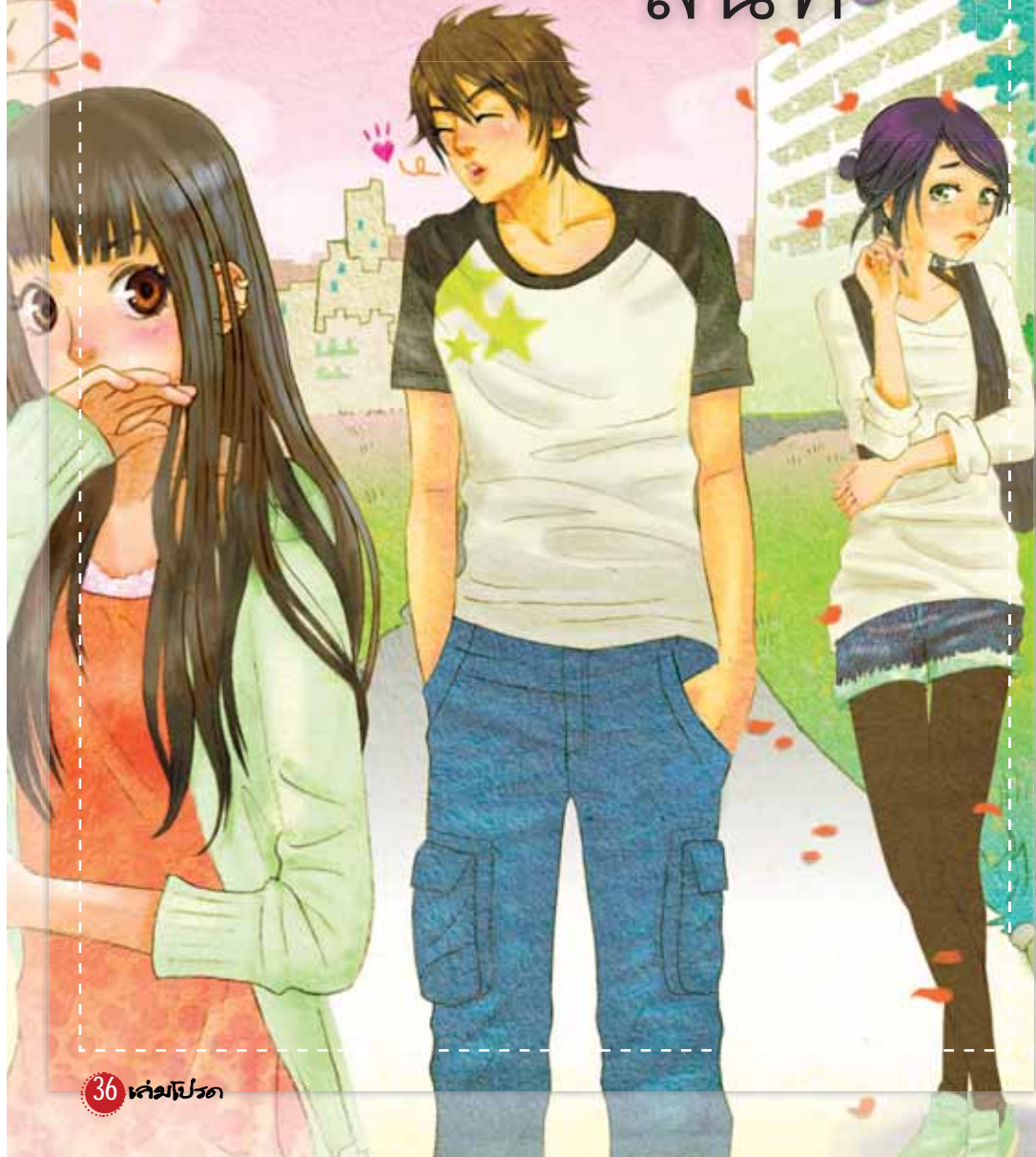

เพื่อนสนิท

เป็นเพื่อนกันมาตั้งนาน ทำไมเพิ่งมาด้วยความน่ารัก
ในเรื่องก็ไม่ได้บอกว่ามีอะไรทำให้ประทับใจเป็นพิเศษ

ผัวะ!

“โอ๊ย! เจ็บนะ!” ฉันทวย
“อะไรกัน ก็แค่แกลั้งนิดๆ
หนอยๆเอง” นั่นเป็นคำตอบ
จากนิค เพื่อนรักของฉันท
หลังจากตกทายฉันทด้วยการ
เดินเข้ามาตบหัวหนึ่งที นับ
จากวันที่รู้จักกันก็เจ็ดปีแล้ว
ไม่เคยมีวันไหนที่เจอกันแล้ว
นิคจะไม่หาเรื่องแกลั้งฉันท
เราสนิทสนมกันจนหลายคน
เข้าใจว่าเราเป็นแฟนกันไป
แล้ว

“มานานหรือยัง” นิก
ถาม

“ไม่หรอก มาถึงก่อนแก
นิดเดียวเอง”

“เธอ...เฮ้อ...ปีนี่ครูอะไร
จะมาสอนนะ”

“ไม่รู้เหมือนกัน เดี่ยวเข้า
เรียนก็รู้เองละน่า”

ที่พวกเราพูดถึง อยู่นี้
หมายถึงคุณครูที่จะมาใช้ชีวิต
อยู่กับพวกเราและเด็กคนอื่น
ๆ ในค่ายจริยธรรมตลอด
ซัมเมอร์นี้ต่างหาก และแล้ว
ฉันทกับนิคก็คุยเล่นกัน เข้าเรียน
เรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับศาสนา

ด้วยกัน ทำกิจกรรมกลุ่ม
เดียวกัน แล้วก็กลับบ้าน
ด้วยกันอีก เวลาผ่านไปหลาย
สัปดาห์เรื่องของเราก็เป็น
อย่างนี้มาโดยตลอด จน
กระทั่ง ฉันทเริ่มเห็นความ
น่ารักของนิค และเริ่มมี
ความคิดว่าตัวเองชอบนิค
หรือเปล่า

“ซึ้ง” ติดๆ
เงอะไปค้:

หลังเลิกเรียนวันหนึ่ง ฉันท
กับนิคในฐานะสตาฟฟ์ค่าย
ก็ช่วยกันทำความสะอาด
ร่องรอยแบ่งตามพื้นหลังจาก
เล่นเกมเสร็จ แล้วก็ไปนั่งคุย
เล่นกัน สักพักหนึ่งเด็กผู้หญิง
คนหนึ่งก็เดินผ่านมา เธอเป็น
คนหนึ่งที่มาเข้าค่ายกับเรา
และอยู่กลุ่มเดียวกับพวกเรา
อีกต่างหาก

“แคต เห็นคนนั้นหรือ
เปล่า”

“มีอะไรเธอ...”

“ไม่มีอะไรหรอก...” นิก
นั่งไปพักหนึ่งก่อนจะพูดว่า
“แกว่าเขานิสัยเป็นยังไง”

“นิสัยเธอ...อืม...ก็ดีนี่...
ทำไมล่ะ”

“ไม่มีอะไรหรอก ก็แค่
อยากรู้ล่ะ...”

เราเงิบกันไปสักพัก

“อืมม...แล้วแกคิดว่า...”

เขาจะมีคนที่ชอบหรือยัง”
นิกถาม

“ฉันทจะไปรู้เหอะ...ทำไม
แกชอบเขาหรือไง” ฉันทถาม
กลับ

นิกเงิบ ไม่ยอมตอบ
คำถามของฉันท

“เฮ้...ตอบสิ?”

“ไม่เอาละ เดี่ยวแกไป
บอกคนอื่น”

“ไม่เอาน่า ฉันทไม่บอก
ใครหรอก ถ้าแกไม่ให้บอก...
นี่ไม่เชื่อใจกันหรือ” ฉันทถาม
อย่างน้อยใจ

“เออ...ก็ได้ ก็ชอบแหละ
ก็แค่ชอบ” นิกยอมรับ

“ก็นะ...” ฉันทพูดได้แค่นั้น
จริงๆ

ความรู้สึกของฉันทตอนนี้
เหมือนสิ่งมีชีวิตข้างในมัน
กำลังหมดแรง บรรยากาศ
รอบๆตัวเราสองคนนอกจาก
เสียงเพลงจากวิทยุแล้วก็มี
เพียงความเงิบ...

บทสนทนาที่จับใจถึงกลาง ตัดออกไปได้งัด:

เรื่องผู้หญิงที่ตัวเองชอบบ้างจ๊ะ???

“แล้วแกละ...ชอบใครใน
ค่ายหรือเปล่า” สักพักหนึ่ง
นิกก็เอ่ยถาม
“ก็มีแหละ”
“ใครนะ” แล้วนิกก็เริ่มไล่
ชื่อเด็กผู้ชายในค่ายไปเรื่อยๆ
จนกระทั่ง...

“...หรือว่าฉัน”

“...” ฉันเงย
แขน คำตอบ
ไม่แน่ใจว่า
จะพูด
ดี

หรือ
เปล่า
“แคต...
อย่าเงย
สิ บอกมา
เถอะน่า”
ใจหนึ่ง ฉัน
ก็อยากบอก แต่
อีกใจก็กลัวจะเสีย
เพื่อนอย่างนายไปแต่
เอาเถอะ ถึงแม้นายจะ
มีคนที่ชอบแล้วแต่ฉันก็

อยากบอกให้รู้ไว้...ว่าเพื่อน
คนนี้นะ คิดกับนายมากกว่า
เพื่อน!

“อืม...ก็...แกละละ” ฉัน

ตอบค่อยๆ

“พูดจริงหรือเปล่า” นิก
ทำหน้าไม่ค่อยเชื่อ

“ก็จริงนะสิ” ฉันย้ำความ
รู้สึกของตัวเอง

“เฮ้อ...ทั้ง ๆ ที่แกก็รู้ว่า
ฉันชอบยัยนั้นนี่นะ”

“อืม” ฉันตอบสั้นๆ แล้ว
เบือนหน้าไปทางอื่น ไม่อยาก
ให้นิกเห็นว่าฉันกำลังน้ำตา
คลอ

เราเงยกันไปนานที่
เดียว ดูเหมือนนิกอยาก
จะพูดอะไรบางอย่าง เพราะ
ฉันได้ยินคำว่า “เฮ้อ...” แต่
ก็ไม่มีคำใดตามมา สงสัยว่า
เห็นสีหน้าเศร้าๆ ของฉันแล้ว
คงพูดไม่ออกสินะ...

“แคต...” นิกเรียกเบาๆ

“อะไรหรอ...” ฉันถาม
ทั้งที่ยังไม่หันกลับไป

“...ฉัน...กลับบ้านก่อน
นะ”

“อืม”

แล้วนิกก็ปล่อยให้ฉัน
นั่งอยู่ตรงนั้นคนเดียวกับ

ความ
เงียบ
ในใจ
ฉันไม่
เห็นหรอก
นะว่าตอนที่
เขาเดินจาก
ไป สีหน้าของ
เขาเป็นยังไง
แต่ เขา คงจะ
หนักใจไม่น้อย
สินะ

เฮ้อ...ก็นายมี
คนที่ชอบแล้วนี่... ฉัน
เป็นอะไรไปนะ! ทั้ง ๆ
ที่รู้อยู่แกลใจว่าเขามี
คนที่ชอบอยู่แล้ว ยัง
จะไปบอกว่าชอบเขาอีก
ฉัน ต้อง เป็นบ้า ไป แล้ว
แน่ ๆ! นี่ฉันจะต้องทำยังไง
ต่อไปละ...

ระหว่างที่ฉันกำลังนั่งคิด
หาคำตอบกับคำถามในใจ
อยู่นั้น เพลง “ฤดูที่แตกต่าง”
ก็ดังขึ้น

...อย่าไปกลัวเวลาที่ฟ้า
ไม่เป็นใจ อย่าไปคิดว่ามัน
เป็นวันสุดท้าย น้ำตาที่ไหล
ย่อมมีวันจางหาย หากไม่
รู้จักเจ็บปวด ก็คงไม่ซึ้งถึง

ความสุขใจ...

เนื้อเพลงกระทบใจของฉันอย่างจัง ฉันกลั้น
น้ำตาเอาไว้ไม่อยู่ ปล่อยให้ตัวเองร้องไห้ไปกับ
เนื้อเพลงนั้น...

ในที่สุด...ฉันก็หาคำตอบให้กับตัวเองได้

“เจ็บครั้งนี้ถือเป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้ฉันได้
มีโอกาสเจอกับเรื่องดี ๆ ในวันข้างหน้า แต่ฉัน
ก็ตั้งใจที่ได้บอกความรู้สึกที่แท้จริงของตัวเอง
ให้นายได้รู้ ถึงฉันจะเป็นมากกว่าเพื่อนไม่ได้
แต่ยังไงเราก็คงยังเป็นเพื่อนกันได้สินะ” ฉันยิ้ม
กับตัวเอง

ใช่แล้วละ ไม่ว่าจะยังไงเราก็คงจะเป็นเพื่อน
สนิทกันตลอดไป ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง... L

เนื้อหาของเพลงดูไม่ค่อยเข้ากับ
การแอบรักเพื่อนแท้ซะไรเลย

ความคิดเห็นจากบรรณาธิการ

- ☆ ถือว่าเป็นการเริ่มต้นการเขียนที่เรียกว่า “มีแหว” แต่ต้องพยายาม
อ่านเรื่องสั้นและนิยายดีๆ ให้มากๆ เพื่อศึกษาการใช้ภาษา จะทำให้
เขียนได้สละสลวยยิ่งขึ้น
- ☆ เนื้อหาไม่มีอะไรแปลกใหม่ และค่อนข้างเป็นน้ำมากกว่าเนื้อ
ต่อไปควรเลือกประเด็นที่น่าสนใจ และทิ้งสาระหรือข้อคิดที่เฉียบคม
ให้ผู้อ่านเพื่อเพิ่มคุณค่าของเรื่อง
- ☆ ควรให้ความสำคัญกับรายละเอียดในเรื่อง
อย่างความสมจริง ภูมิหลังของตัวละคร เป็นต้น

คันสนีย์ ตูลยธนบดี
หัวหน้ากองบรรณาธิการ
สำนักพิมพ์เจเนรี่ ในเครือนานมีบุ๊คส์

รู้จักผู้แต่ง

ชนิกันต์ วงศ์ศรีศาสตร์ (นูก)

นูกอยู่ชั้น ม.2

รร.เซนต์โยเซฟ-

คอนแวนต์

นูกเล่าว่าเพื่อน

ทางจดหมาย

ที่ชื่อโบนัส หรือ ณัฐนิชา

พิทักษ์ไทย ได้มีเรื่องสั้นตีพิมพ์ใน

เล่มโปรดเดือนกันยายนปีที่แล้ว

เลยเป็นแรงบันดาลใจให้เธอลอง
เขียนดูบ้าง

ยินดีรับเรื่องสั้นทุกแนว ความยาวประมาณ 2 หน้ากระดาษ A4 ถ้าสนุกจนได้ตีพิมพ์ให้
เล่มโปรดมีค่าขนมให้ 700 บาท (รับพิจารณาเฉพาะเรื่องที่ตั้งใจแต่งเท่านั้น)

บอย โกสิยพงษ์ เริ่มเรียนเปียโนตั้งแต่อายุ 4 ขวบ และพออายุชั้น ป.6 ก็แต่งเพลงประกอบ
การ์ตูนที่ตัวเองเขียนขึ้นเอง